

Wanneer Bach zich had kunnen realiseren welk een hevigheid hij in zijn muziek ontketende, dan zou hij daaraan gestorven zijn, zegt Marguerite Duras ergens. In de slotzinnen van haar romanscenario *Vernietigen, zegt zij* (1969) klinkt vanuit het bos de laatste, door zijn dood onvoltooid gebleven, spiegel fuga uit *Die Kunst der Fuge*. Dit bos uit *Vernietigen, zegt zij* (samen met de schreeuw een obsessief terugkerend element in het oeuvre van Duras) is historisch te vereenzelvigen met Buchenwald en de parkstad Weimar, de stad van Goethe, Nietzsche en Bach die op steenworp afstand van het beukenwoud, het gelijknamige concentratiekamp Buchenwald lag.

De toenmalige echtgenoot van Marguerite Duras, Robert Antelme, wordt in 1944 naar dat SS-Todeslager gedeporteerd. Zijn boek *De menselijke soort* (1947; Ned. vert. Nijmegen 2001), waarin hij zijn kampervaringen verwerkt, staat in *Fuga uit Buchenwald* op de voorgrond, samen met *Vernietigen, zegt zij* en *De pijn* (waaarin Duras verhaalt over de terugkeer van Antelme uit de nazi-gevangenschap).

In *Fuga uit Buchenwald, dat als tekst de structuur van een fuga benadert, zoekt Ety Mulder de verborgen verhalen achter de geschriften van Robert Antelme en Marguerite Duras.*

Uitgeverij SUN

Deze uitgave is verschenen onder het imprint SUN. Uitgeverij SUN maakt sinds 2002 deel uit van Uitgeverij Boom.